

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **STV Group a.s.**
sídlem Praha, Žitná 45
zastoupen JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem
sídlem Brno, Bubeníčková 502/42

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Praha, Vršovická 65

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 78333/ENV/16, 2089/570/16 ze dne 20.3.2017

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí č.j. 78333/ENV/16, 2089/570/16 ze dne 20.3.2017, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta, sídlem Brno, Bubeníčková 502/42, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.3.2017, č.j. 78333/ENV/16, 2089/570/16, kterým podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 29.9.2016, č.j. KUZL 64631/2016, kterým byla žalobci jako provozovateli objektu č. 11 v prostoru areálu Vojenského technického ústavu výzbroje a munice Slavičín podle § 37 písm. c) zákona č. 59/2006 Sb., o prevenci závažných havárií způsobených vybranými nebezpečnými chemickými látkami nebo chemickými přípravky a o změně zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 320/2002 Sb., o změně a zrušení některých zákonů v souvislosti s ukončením činnosti okresních úřadů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o prevenci závažných havárií“), uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 36 odst. 2 písm. c) zákona o prevenci závažných havárií za porušení § 5 odst. 1 citovaného zákona, kterého se dopustil tím, že nepředložil krajskému úřadu v písemné a elektronické podobě návrh na zařazení provozovaného objektu do skupiny A nebo skupiny B podle vzoru uvedeného v příloze č. 2 k zákonu o prevenci závažných havárií. Současně s tím byla žalobci podle § 79 odst. 2 a 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce předně namítá, že v řízení před prvostupňovým správním orgánem nebyl vyzván ke specifikaci jím vznesené námitky podjatosti všech oprávněných úředních osob. Současně prvostupňový správní orgán pochybil, pokud námitku žalobce o podjatosti oprávněných úředních osob nepředložil k rozhodnutí nadřízenému správnímu orgánu a sám se s ní vypořádal v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Dle názoru žalobce tak prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno vyloučenou oprávněnou úřední osobou.
3. Dále žalobce namítá, že došlo k zániku trestnosti předmětného správního deliktu, a to z důvodu marného uplynutí jak subjektivní lhůty pro zahájení správního řízení, tak objektivní lhůty pro rozhodnutí o daném deliktu.
4. Podle žalobce nebylo v řízení před prvostupňovým správním orgánem prokázáno, že by žalobcem provozované objekty nebyly vojenskými objekty či zařízeními. Žalobce tak má za to, že se na něho zákon o prevenci závažných havárií nevztahuje, a žalobce tak neměl povinnost postupovat podle § 5 odst. 1 zákona o prevenci závažných havárií.
5. Žalobce také uvádí, že žalovaný, resp. prvostupňový správní orgán v souladu s principem přičitatelnosti neprokázali, které konkrétní fyzické osoby delikt spáchaly. Navíc žalobce uvedl liberační důvody, které jej zbavují odpovědnosti za správní delikt. Další námitkou žalobce brojí proti neprokázání naplnění znaků skutkové podstaty předmětného správního deliktu přezkoumatelným způsobem. Žalobce namítá, že výrok prvostupňového

rozhodnutí je stížen vadou spočívající v nedostatečném popisu skutku ve vazbě na dobu, resp. okamžik jeho spáchání.

6. Žalobce rovněž namítá, že se žalovaný ani prvostupňový správní orgán nevypořádali s odůvodněním výše trestu ve vztahu k účastníkům jiných srovnatelných řízení. Tím porušili zásadu legitimního očekávání.
7. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

8. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Žalobce brojí proti nedostatečnému popisu skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí ve vazbě na dobu, resp. okamžik jeho spáchání, přičemž tento nedostatek neodstranil ani žalovaný napadeným rozhodnutím.
12. Podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu.
13. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006-73, k vymezení skutku ve výroku rozhodnutí konstatoval, že „[v] rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen - to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu“.
14. Prvostupňový správní orgán výrokem I. rozhodl, že „STV Group a.s., Praha1, Žitná 45, PSČ 11000, IČ: 261 81 134 (dále jen „účastník řízení“) se dopustila správního deliktu podle § 36 odst. 2 písm. c) zákona o prevenci závažných havárií tím, že porušila povinnost provozovatele u provozovaného objektu č. 11 v prostoru areálu Vojenského technického ústavu výzbroje a munice Slavičín ve správě Vojenského technického ústavu s. p., Praha v k. ú. Haluzice, vyplývající z ustanovení § 5 odst. 1 zákona, o prevenci závažných havárií, tzn., že nepředložila krajskému úřadu v písemné a elektronické podobě návrh na zařazení provozovaného objektu do skupiny A nebo skupiny B podle vzoru uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu“.

15. Výrok prvostupňového rozhodnutí neobsahuje dostatečné vymezení správního deliktu, resp. neobsahuje popis skutku uvedením času jeho spáchání. Z výroku totiž není patrné, jakým konkrétním jednáním, resp. v jakém konkrétním časovém období se žalobce předmětného správního deliktu dopustil. Deficit specifikace času ve výroku prvostupňového rozhodnutí tak umožňuje opakované poškození žalobce za totožné jednání. Uvedenou vadu prvostupňového rozhodnutí žalovaný napadeným rozhodnutím neodstranil, čímž podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Soud proto shledal tuto námitku žalobce důvodnou.
16. Na uvedené vadě prvostupňového rozhodnutí nic nemění skutečnost, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dobu spáchání předmětného správního deliktu specifikuje. Jak totiž uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výše citovaném usnesení, „...je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok, v něm na prvním místě konkrétní popis skutku, je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí ...“.
17. Právě uvedené zdejšímu soudu nebrání – pro další řízení před žalovaným – zabývat se dalšími žalobními body.
18. Žalobce namítá, že o jím vznesené námitce podjatosti nebylo rozhodnuto nadřízeným správním orgánem, pročez bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno vyloučenou oprávněnou úřední osobou.
19. Podle § 14 odst. 3 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.
20. V posuzované věci žalobce uplatnil námitku podjatosti v rámci svého podání „STV GROUP a.s. – řízení o správním deliktu – opakovaná výzva k přerušení řízení“ ze dne 15.6.2016, kde mimo jiné uvedl, že „[v] kontextu blížících se voleb do krajských zastupitelstev na podzim roku 2016 se takový postup může jevit jako účelový, kterým by nalézací správní úřad mohl založit pochybnosti o nepodjatosti vlastních úředních osob či jejich představených pro poměr k věci samé, neboť samotná podstata probíhajícího správního řízení je sama o sobě politickým. ... Otázku zákonnosti takového postupu by měl v rámci řízení podle § 14 s.ř. posoudit nadřízený správní úřad pokud nápravu nesjedná představený v rámci opatření dle § 175 s.ř.“. Zdejší soud nepřehlédl, že žalobce s prvostupňovým správním orgánem před tímto podáním komunikoval, a to minimálně písemností „Vyjádření k zahájení správního řízení“ ze dne 12.10.2015, kde však podjatost nenamítal. Pokud žalobce za důvod podjatosti považuje politický zájem na jeho „potrestání“, nelze mít za to, že by tento důvod nastal, resp. se o něm žalobce dozvěděl, až po jeho podání ze dne 12.10.2015. Nic takového ostatně žalobce ani netvrdí. Jednalo se tedy o námitku podjatosti, kterou žalobce neuplatnil bez zbytečného odkladu poté, co se o důvodu podjatosti dozvěděl. Vzhledem k tomu prvostupňový správní orgán zcela v souladu se zákonem k námitce podjatosti obsažené až v podání ze dne 15.6.2016 nepřihlížel (§ 14 odst. 3 věta druhá správního řádu).

21. Důvodnou zdejší soud neshledal ani námitku zániku trestnosti správního deliktu pro marné uplynutí subjektivní i objektivní lhůty pro zahájení řízení.
22. Podle § 38 odst. 3 zákona o prevenci závažných havárií odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 5 let ode dne, kdy byl spáchán.
23. K dodržení uvedených lhůt se přiléhavě vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný, který uvedl, že „[o]rgán prvního stupně se o správním deliktu dozvěděl v souvislosti s mimořádnou událostí, která nastala dne 16. 10. 2014 výbuchem objektu skladu č. 16, situovaného v areálu Vojenského technického ústavu výzbroje a munice, s. p. Správní řízení orgán prvního stupně zahájil z moci úřední opatřením ze dne 29. 9. 2015, tj. 11 měsíců po tom, co se o skutečnosti, že v tomto areálu jsou situovány objekty podléhající zákonu o prevenci závažných havárií dozvěděl, tedy v dostatečném předstihu před stanovenou časovou lhůtou tak, aby nedošlo k prekluzi a „promlčení“ správního deliktu, respektive odpovědnosti za něj. Co se týče stanovené lhůty 5 let od doby ode dne spáchání správního deliktu, pak podle nájemní smlouvy (č. 221/2011/S/2/11/ŘÚSŘM-241), na kterou se odvolatel sám odkazuje, a která byla uzavřena dne 1. 10. 2011, lze konstatovat, že odvolatel s tímto datem započal provozovat objekt skladu č. 11. Správní řízení tedy bylo zahájeno v zákonem stanovené lhůtě, a lze konstatovat, že podmínky pro zánik odpovědnosti odvolatele nenastaly. Orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci do 5 let od zahájení činnosti odvolatele v souvislosti s provozováním objektu skladu č. 11, čímž zcela prokazatelně naplnil dikci shora citovaného ustanovení § 38 odst. 3 zákona o prevenci závažných havárií“.
24. Uvedené závěry se žalobci vyvrátit nepodařilo. Žalobce totiž toliko uváděl, že „[n]alézacímu správnímu úřadu byl nepochybně znám okamžik, kdy AČR převedla správu předmětného muničního areálu na VTÚ, tedy státní podnik zřízený ministerstvem obrany. Okamžik převodu správy byl nepochybně oznámen nalézacímu správnímu úřadu k vyznačení příslušné změny v krizovém plánu kraje, když tento muniční areál přestal plnit funkci vojenského zařízení, avšak zůstal jako vojenský ODOS i nadále v přímé působnosti subjektu, jehož zřizovatelem bylo ministerstvo obrany. Tímto okamžikem začala běžet subjektivní promlčecí lhůta pro zánik trestnosti předmětného správního deliktu. Běh subjektivní promlčecí lhůty lze odvozovat i od okamžiku, kdy se nalézací správní úřad o existenci muničního areálu a způsobu jeho využití dozvěděl v rámci procesu zpracovávání územně plánovací dokumentace kraje, konkrétně pak ZÚR“. Tato tvrzení a domněnky však žalobce ničím nedokládá a ponechává je toliko v rovině spekulací.
25. Zdejší soud současně nepřehlédl, že dne 1.7.2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový přestupkový zákon“). Podle § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona se ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Nový přestupkový zákon tedy na posouzení zániku odpovědnosti žalobce za správní delikt v nyní posuzované věci nic nemění. Zdejší soud proto nepovažuje ani námitku zániku odpovědnosti za důvodnou.

26. Žalobce dále namítá, že nebylo prokázáno, že žalobcem provozované objekty nebyly vojenskými objekty či zařízeními. Za této situace má žalobce za to, že se na něho zákon o prevenci závažných havárií nevztahoval.
27. Podle § 1 odst. 3 písm. a) zákona o prevenci závažných havárií se tento zákon nevztahuje na vojenské objekty a vojenská zařízení. K tomu zákon o prevenci závažných havárií k citovanému ustanovení obsahuje poznámku pod čarou s odkazem na zákon č. 15/1993 Sb., o Armádě České republiky a o změnách a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 224/1999 Sb.
28. Zákon č. 15/1993 Sb. vymezení pojmů „vojenský objekt“ nebo „vojenské zařízení“ neobsahuje. Pojem vojenské objekty definuje v § 2 odst. 1 zákon č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách České republiky (dále jen „zákon o ozbrojených silách“), jako objekty důležité pro obranu státu, které slouží Ministerstvu obrany, Armádě České republiky a Hradní stráž k zabezpečení výcviku, ubytování vojáků v činné službě, uskladnění, uložení, ošetřování a opravám vojenského materiálu nebo slouží k zabezpečení jejich úkolů. Vojenské objekty jsou majetkem státu. Hospodaření s nimi přísluší ministerstvu a jím zřízeným organizačním složkám státu.
29. Vojenské objekty jsou tedy objekty, které 1) jsou důležité pro obranu státu, 2) slouží zákonem uvedeným subjektům 3) k zabezpečení výcviku, ubytování vojáků v činné službě, uskladnění, uložení, ošetřování a opravám vojenského materiálu nebo slouží k zabezpečení jejich úkolů.
30. Jak vyplývá ze spisu, žalobce je právnickou osobou soukromého práva, která předmětné objekty užívá k uskladnění munice pro své účely na základě nájemní smlouvy č. 221/2011/S/2/11/ ŘÚsŘM-241 s VOP-026 Šternberk, s.p. Žalobcem provozované objekty tak uvedené definiční znaky nesplňují, neboť i kdyby se jednalo o objekty důležité pro obranu státu, nejsou naplněny poslední dvě podmínky shora popsané definice. Objekty totiž neslouží zákonem vymezeným subjektům, nýbrž žalobci, a uložený materiál není vojenským materiálem ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o ozbrojených silách, neboť není užíván k plnění nebo zabezpečení úkolů ozbrojených sil. Nejedná se tak o vojenské objekty.
31. Tento závěr zdejšího soudu ostatně potvrzuje i Ministerstvo obrany v osvědčení č.j. 100-23/2016-115 ze dne 20.5.2016, které prochází správním spisem. Implicitně z něj lze navíc dovodit, že orgány příslušné k doзору a kontrole nad vojenskými objekty, ve kterých je skladována munice, jej vůči objektům provozovaným žalobcem nevykonávaly. *A contrario* kontrolní pravomoc přísluší civilním správním orgánům podle zákona o prevenci závažných havárií. Žalobcem provozované objekty tedy nejsou objekty vojenské.
32. Na tom nemůže nic změnit ani námitka žalobce ohledně splnění definičního znaku spočívajícího ve skutečnosti, že se žalobcem provozovanými objekty hospodaří státní podnik - VOP-026 Šternberk, s.p., neboť uvedená část citovaného ustanovení zákona o ozbrojených silách o hospodaření s vojenskými objekty neobsahuje definiční znaky vojenských objektů, nýbrž toliko deklaruje, že tyto objekty jsou majetkem státu a uvádí, jakým subjektům s nimi přísluší hospodařit.
33. Pokud žalobce namítá neprovedení důkazu – osvědčení Ministerstva obrany – pak pro stručnost zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.10.2018, č.j. 7 As 297/2017-34, podle něhož „za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je

vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení“. Žalobce přitom v posuzované věci měl možnost se s osvědčením seznámit, a to minimálně v rámci reakce na výzvu prvostupňového správního orgánu k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí č.j. KUZL56213/2016 ze dne 12.8.2016. Ani tato námitka tedy nebyla shledána důvodnou.

34. Nedůvodné jsou i námitky žalobce, že jej měl pronajímatel či prvostupňový správní orgán na skutečnost, že se nejedná o vojenský objekt a dopadá na něj zákon o prevenci závažných havárií, upozornit či jej podle § 4 správního řádu o této skutečnosti poučit. Žádnou takovou poučovací či oznamovací povinnost správního orgánu nebo pronajímatele předmětných objektů však zákon neukládá. Naopak je to žalobce, komu je oznamovací povinnost v § 5 zákona o prevenci závažných havárií stanovena.
35. Žalobce dále brojí proti závěru žalovaného, že munice, kterou žalobce v provozovaných objektech uskladoval, je nebezpečnou látkou ve smyslu zákona o prevenci závažných havárií, přičemž zpochybňuje i sdělení Ministerstva životního prostředí, které dle jeho názoru není v tomto směru dostatečným podkladem pro prvostupňové rozhodnutí.
36. K téže námitce, kterou žalobce uplatnil v odvolání, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že *„uvedené sdělení není z pohledu odvolatelových námitek nikterak protizákonné ani z procesního hlediska nepřípustné. Jak bylo shora publikováno, uvedené sdělení není závazným ani jiným stanoviskem, současně se nejedná ani o výklad zákona, nýbrž pouze o informace či odkazy, které je možno obecně vyhledat v zákoně o prevenci závažných havárií. Ministerstvo životního prostředí tímto sdělením v rámci metodické pomoci při výkonu státní správy, pouze usměrnilo správní úvahu orgánu prvního stupně, a naznačilo, kterým směrem se má zaměřit, aby tak mohl spolehlivě povahu i charakter munice z hlediska působnosti zákona o prevenci závažných havárií dovodit. Odvolací orgán sám čerpal při zjišťování významu a definičního výkladu pojmů munice, výbušniny, výbušné předměty apod., informace z několika zdrojů, mimo jiné z Českého obranného standardu (Klasifikace vojenské munice a výbušnin, Směrnice pro skladování, údržbu a přepravu munice během misí nebo operací s nasazením sil), Pojmů bezpečnosti osob a majetku, Dohody ADR, příslušné normy EU, včetně národní legislativy zaměřené na zbraně a střelivo, výbušniny, nakládání s výbušninami, vojenské využití výzbroje a munice apod. S námitkou odvolatele, že se nejedná o podklad pro vydání rozhodnutí, který neposkytuje dostatek informací proto, aby orgán prvního stupně mohl vyvodit patřičné závěry o skutečnosti, že vojenská munice je nebezpečnou látkou, nelze souhlasit“. Zdejší soud, i s ohledem na skutečnost, že žalobce proti závěru, že vojenská munice je nebezpečnou látkou ve smyslu zákona o prevenci závažných havárií, nic konkrétního neuvádí, považuje citované závěry žalovaného za dostatečně a přesvědčivě odůvodněné a za věcně správné a zákonné.*
37. Žalobce dále namítá, že v souladu s principem přičitatelnosti měl žalovaný i prvostupňový správní orgán povinnost prokázat, která konkrétní osoby předmětný správní delikt spáchaly.

38. V souladu s principem přičitatelnosti je právnická osoba – tu žalobce – odpovědná za spáchání správního deliktu v souvislosti s jednáním jejího zaměstnance, příp. člena nebo statutárního orgánu, přičemž k porušení právní povinnosti dojde v souvislosti s místní, časovou a věcnou vazbou k činnosti právnické osoby (rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 213/2016-60 ze dne 3.10.2017). Nelze však souhlasit s názorem žalobce, že je pro dovození odpovědnosti právnické osoby za spáchání správního deliktu vždy bezpodmínečně nutné označit konkrétní osobu, která delikt svým jednáním způsobila (k tomu srov. § 20 odst. 6 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). V posuzované věci přitom s ohledem na povahu správního deliktu spočívajícího v tom, že žalobce nesplnil oznamovací povinnost (tedy v nekonání žalobce), by bylo prokazování konkrétní osoby, která tuto povinnost nesplnila, nadbytečné, neboť je zřejmé, že k „nekonání“ zakládajícímu odpovědnost žalobce došlo při činnosti žalobce jako právnické osoby.
39. Pokud jde o namítaný liberační důvod, tak podle § 38 odst. 1 zákona o prevenci závažných havárií právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.
40. Jak je z dikce citovaného ustanovení patrné, pro naplnění liberačního důvodu je nutná aktivita na straně delikventa v podobě „veškerého úsilí“. V posuzované věci však žalobce spatřuje naplnění liberačního důvodu v tom, že „s ohledem na chování nalézacího správního úřadu i žalovaného neměl důvod pochybovat o tom, že daný objekt není vojenským typem ODOS, kdy i sám pronajímatel mu garantoval splnění všech zákonných podmínek nerušeného užívání objektu“. Dále žalobce uvádí, že „jako obchodní společnost učinil vše, co po něm bylo možno spravedlivě požadovat, když ze strany pronajímatele bylo smluvně deklarováno, že pronajímané sklady jsou po všech stránkách způsobilé k užívání“. Uvedené „spoléhání se“ žalobce však dle názoru zdejšího soudu nelze považovat za dostatečné k naplnění liberačního důvodu, neboť žalobce vůbec netvrdil, natož aby prokázal, že se aktivně o zjištění povahy jím provozovaných objektů pokoušel.
41. Žalobce dále namítá, že nebylo prokázáno naplnění znaků skutkové podstaty deliktu, neboť je nutné prokázat, že v konkrétním okamžiku bylo v konkrétním objektu uloženo „nadkritické“ množství trhaviny stanovené zákonem. Současně žalobce namítá, že pokud někdo byl povinen obecně povinnost podle § 5 odst. 1 zákona o prevenci závažných havárií plnit, pak to byl pronajímatel objektu, nikoli žalobce jako nájemce. Ani v tom zdejší soud žalobci zapravdu nedává.
42. Ve vztahu k uložení nadkritického množství nebezpečných látek v objektu v konkrétním okamžiku soud předesílá, že správní spisem prochází sdělení Policejního prezidia České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál ze dne 4.1.2016, č.j. PPR-33106-10/ČJ-2015-990450, ve kterém je uváděno množství nebezpečných látek vyskladených při evakuaci z objektu č. 11 v množství 43,266 tun, což žalobce nikterak nezpochybňuje. Soud navíc souhlasí se žalovaným, že „pro účely zákona a stanovení kapacity objektu nebo zařízení, aby bylo možné zjistit, zda konkrétní zařízení nebo objekt podléháji zákonu o prevenci závažných havárií ... je směrodatná projektové kapacita objektu Z povolení k trvalému provozu resp. sdělení o upřesnění identifikace staveb, vydané Ministerstvem obrany České republiky, ÚřSOD – pracovištěm stavebního úřadu Olomouc ze dne 6.4.2009 (k č.j.: 0779/Ex/59 ze dne 28.12.1959), které je rovněž součástí správního spisu lze projektovou kapacitu objektu skladu č. 11 zjistit. Objekt č. 11 provozovaný žalobcem je situovaný na pozemku parcelní číslo 100 v k. ú. Haluzice, o plošné výměře 1 000 m², povoleném

obložení výbušnin 200 t třídy nebezpečnosti B“. Soud se žalovaným souhlasí, že je rozhodná projektová kapacita objektu a nikoli aktuální množství uskladněných nebezpečných látek. Provozovatel objektu s uskladněnými nebezpečnými látkami ostatně nepodává návrh na zařazení objektu nebo zařízení do skupiny A nebo B ve smyslu § 5 zákona o prevenci závažných havárií pokaždé, dojde-li po vyskladnění k jeho opětovnému naskladnění nebezpečnými látkami v nadkritickém množství, nýbrž tak činí toliko jednou, a to na základě projektové kapacity objektu.

43. Povinným subjektem k podání návrhu na zařazení objektu je provozovatel objektu (§ 5 odst. 1 zákona o prevenci závažných havárií).
44. Podle § 2 písm. c) zákona o prevenci závažných havárií je provozovatelem právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která užívá nebo bude užívat objekt nebo zařízení, v němž je nebo bude vyráběna, zpracovávána, používána, přepravována nebo skladována nebezpečná látka v množství stejném nebo větším, než je množství uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu v části 1 sloupce 1 tabulky I nebo tabulky II, nebo který byl zařazen do skupiny A nebo skupiny B rozhodnutím krajského úřadu.
45. Provozovatelem tedy byl v daném případě žalobce, neboť ten předmětné objekty užíval na základě nájemní smlouvy uzavřené s VOP-026 Šternberk, s.p. Je to tedy žalobce, kdo byl povinen postupovat v souladu se zákonem o prevenci závažných havárií a podat návrh ve smyslu § 5 citovaného zákona.
46. Žalobce konečně namítá nedostatečné odůvodnění výše uložené pokuty, zejména ve vztahu k účastníkům jiných řízení ve skutkově podobných případech.
47. Odůvodněním výše pokuty, která byla žalobci uložena, se prvostupňový správní orgán dostatečně zabýval především na str. 6 prvostupňového rozhodnutí, kde uvažoval o adekvátnosti uložené pokuty, jejím likvidačním charakteru i její funkci. Na uvedené navázal žalovaný na str. 47 a 48 napadeného rozhodnutí, kde se s úvahami prvostupňového správního orgánu ztotožnil. Je pravdou, že se výslovně nevyjádřil k pokutám ukládaným za totožné pochybení jiným subjektům. Žalobce však nenamítá, že by takovou námitku v odvolání uplatnil. Za tohoto stavu nelze žalovanému vytýkat, že se touto otázkou v napadeném rozhodnutí nezabýval.
48. Nad rámec uvedeného je třeba poukázat na to, že k výši pokut uložených v podobných případech jiným subjektům žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil, že bylo za shodné porušení zákona trestáno více právnických osob, nicméně pokuta uložená žalobci byla nejnižší. Vzhledem k tomu, že žalobce na podporu svých tvrzení (že žalovaný porušil zásadu legitimního očekávání) nenavrl žádné důkazy – zejména předmětná rozhodnutí v obdobných věcech – a na uvedené tvrzení žalovaného, že žalobci byla uložena pokuta nejnižší, nijak nereagoval, nemohl se soud důvodností této námitky zabývat.
49. Zdejší soud tak považuje napadené rozhodnutí za rozporné se zákonem, neboť dostatečně nevymezilo správní delikt, resp. popis skutku uvedením času jeho spáchání; tíž bylo podstatně porušeno ustanovení o řízení před správním orgánem, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Žaloba je tedy důvodná a zdejší soud napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nezbytnost zrušení prvostupňového rozhodnutí nechť posoudí žalovaný v novém řízení, v němž je vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

V. Náklady řízení

50. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle níž nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
51. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za dva úkony právní služby po 3 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení a žaloba; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla k nákladům za právní zastoupení připočtena částka odpovídající DPH. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku 11 228 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 6. února 2019

David Raus v.r.
předseda senátu

